

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Płocku Wydział II Karny Sekcja ds. wykroczeniowych w składzie:

Przewodniczący SSR Dariusz Kondziewski

Protokolant st. sekr. sąd. Ewa Śródka

w obecności oskarżyciela Janusza Wiśniewskiego z Komendy Miejskiej Policji w Płocku

po rozpoznaniu dnia 13.04.2016r. sprawy przeciwko **P. D. synowi B. i R. z domu C. urodzonemu (...) w S.** obwinionemu o to, że w dniu 21 stycznia 2016r ok. godz.18:10 w P. na ul. (...) na drodze publicznej, kierując samochodem m-ki A. o nr rej. (...) zmieniając pas ruchu nie używał kierunkowskazów, w tym samym czasie w P. przy ul. (...) zajeżdżał innym uczestnikom ruchu drogę zmuszając ich do gwałtownego hamowania czym stworzył zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w tym samym czasie w P. przy ul. (...) przejeżdżał przez przejście dla pieszych gdy sygnalizator nadawał sygnał czerwony, zmuszając przy tym osoby będące na przejściu do szybkiego cofnięcia się celem uniknięcia potrącenia czym stworzył zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w tym samym czasie w P. na (...), (...), (...) pomimo wydawanych sygnałów dźwiękowych i świetlnych nie zatrzymywał się do kontroli patrolowi policji

- tj. za wykroczenie z art. 97 kw, art. 86§1 kw, art. 86§1 kw i art. 92§2 kw

ORZEKA:

1. Obwinionego P. D. uznaje za winnego tego, że:

a. w dniu 21 stycznia 2016r ok. godz. 18:10 w P. na ul. (...) na drodze publicznej, kierując samochodem marki A. o nr rej. (...) zmieniając pasy ruchu nie używał kierunkowskazów celem należytego sygnalizowania tych manewrów, skutkiem czego wykroczył przeciwko przepisom ustawy z dn. 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym, co stanowi wykroczenie z art. 97 kw,

b. w tym samym czasie w P. na ul. (...), kierując samochodem marki A. o nr rej. (...) i zmieniając pasy ruchu, nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustępując pierwszeństwa przejazdu pojazdom znajdującym się na pasie ruchu, na który zamierzał wjechać, zajeżdżał innym uczestnikom ruchu drogę zmuszając ich do gwałtownego hamowania, czym stworzył zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, co stanowi wykroczenie z art. 86§1 kw,

c. w tym samym czasie w P. na ul. (...) w rejonie skrzyżowania z ul. (...), kierując samochodem marki A. o nr rej. (...) pomimo nadawania przez sygnalizator S-1 sygnału czerwonego dla ruchu pojazdów, wbrew zakazowi wjechał za sygnalizator i przejechał przez przejście dla pieszych, zmuszając przy tym osoby będące na przejściu do szybkiego cofnięcia się celem uniknięcia potrącenia, czym stworzył zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla pieszych, co stanowi wykroczenie z art. 86§1 kw,

d. w tym samym czasie w P. w trakcie przejazdu na trasie od ul. (...) przez ul. (...) do ul. (...), w trakcie działań pościgowych pomimo nadawania przez funkcjonariuszy policji sygnałów dźwiękowych i świetlnych zmierzających do zatrzymania go do kontroli nie zatrzymywał się do kontroli drogowej w celu jej uniknięcia, co stanowi wykroczenie z art. 92§2 kw

i za to na podstawie art. 92§2 kw w zw. z art. 9§2 kw wymierza mu łącznie karę 2000 (dwóch) tysięcy złotych grzywny;

2. na podstawie art. 86§3 kw orzeka wobec obwinionego P. D. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w lądowej strefie ruchu na okres 8 (ośmiu) miesięcy, zaliczając na poczet tego okresu zatrzymanie prawa jazdy nr (...) od dnia 21.01.2016r.

3. zasądza od P. D. na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania w sprawie w kwocie 100 (stu) złotych, 20 (dwadzieścia) złotych tytułem ryczałtu za badanie zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem elektronicznym oraz 200 (dwieście) złotych tytułem opłaty w sprawach karnych.

POUCZENIE

1. Od wyroku sądu pierwszej instancji służy stronom apelacja (art. 103 § 2 k.p.w.).b)

2. Wyrok można zaskarżyć w całości lub części (art. 103 § 4 k.p.w.).

3. Apelację wnosi się na piśmie w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z uzasadnieniem.b) W wypadku, gdy uzasadnienie wyroku zostało przedstawione wyłącznie w formie ustnej, apelację wnosi się na piśmie w terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z przekładem tego uzasadnienia. Wniesienie apelacji przed upływem terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku albo wniosku o przekład uzasadnienia wyroku przedstawionego w formie ustnej wywołuje skutki wskazane odpowiednio w art. 35 § 1 k.p.w. albo art. 82 § 7 k.p.w. (wniosek o uzasadnienie wyroku bądź sporządzenie przekładu uzasadnienia wyroku przedstawionego w formie ustnej, sporządzenie uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia przez sąd, doręczenie uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia) i podlega rozpoznaniu; można ją uzupełnić w terminie 7 (siedmiu) dni (art. 105 § 1-2 k.p.w. i art. 122 § 2 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k.w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego - kapitanowi statku (art. 124 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana; to samo stosuje się do osób nie będących stronami (art. 126 § 1 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

4. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

5. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

6. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

7. W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

8. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

9. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

10. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-9)c)

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót "k.p.k." oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później; skrót "k.p.w." oznacza ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 2013 r. poz. 395 oraz niektórych Dziennikach opublikowanych później.

a) stosuje się w sprawach o wykroczenia, z wyłączeniem spraw o wykroczenia skarbowe

b) uwzględnia się, o ile ustawa nie stanowi inaczej

c) uwzględnia się, o ile sąd tak postanowi

Sygn. akt II W 445/16

UZASADNIENIE

Na podstawie ujawnionych w sprawie dowodów sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 21 stycznia 2016 roku ok. godz. 18:10 obwiniony P. D. kierował samochodem osobowym marki A. o nr rej. (...). Jadąc ulicą (...) w P., poruszał się bardzo dynamicznie, często zmieniając pasy ruchu bez sygnalizowania tych manewrów.

Powyższe zachowanie obwinionego zauważyli na ul. (...) funkcjonariusze Policji P. C. i M. K., postanowili też zatrzymać kierującego do kontroli i w tym celu włączyli sygnały dźwiękowe i świetlne, zwracające uwagę kierującego samochodem A. na zamiar zatrzymania go do kontroli. Tymczasem P. D., widząc działania pościgowe funkcjonariuszy Policji, zaczął uciekać. Obwiniony zwiększył prędkość, nadto zmieniał pasy ruchu nie zachowując nakazanej przy tym ostrożności i nie ustępując pierwszeństwa pojazdom znajdującym się na pasie ruchu, na który zamierzał wjechać, czym zmuszał ich do gwałtownego hamowania celem uniknięcia kolizji.

Następnie na ul. (...) - w rejonie skrzyżowania z ul. (...), gdzie znajduje się przejście dla pieszych z sygnalizacją świetlną, pomimo nadawania sygnału czerwonego na sygnalizatorze S-1 obwiniony nie zatrzymał się przed przejściem dla pieszych i przejechał przez to przejście mimo tego, że na przejściu znajdowali się piesi mający sygnał zielony. Zmusił tym samym pieszych na przejściu do szybkiego cofnięcia się celem uniknięcia potrącenia.

Obwiniony kontynuował ucieczkę ulicą (...) i został zatrzymany dopiero przy ul. (...), zmuszony do zatrzymania się z uwagi na zatamowanie ruchu. Funkcjonariusze Policji stwierdzili wtedy, iż obwiniony przewoził dwóch pasażerów, nadto zatrzymali mu prawo jazdy.

Obwiniony P. D. był karany za wykroczenia w ruchu drogowym (vide k. 17), nie był natomiast karany za przestępstwa (vide k. 8) oraz za inne wykroczenia w tutejszym Sądzie (vide k. 22).

Obwiniony w swych wyjaśnieniach przyznał się do części zarzucanych mu wykroczeń, nie wskazał jednak do których się przyznaje, do których zaś nie przyznaje.

Z kolei funkcjonariusze Policji P. C. i M. K. jednoznacznie wskazali, iż sposób jazdy - dynamiczna jazda bez sygnalizowania zmiany pasów ruchu - zwróciła ich uwagę na ul. (...), gdy pojazd obwinionego widzieli przed sobą. Było to powodem, dla którego postanowili zatrzymać kierującego do kontroli. W samochodzie służbowym włączone zostały sygnały świetlne i dźwiękowe, zwracającego uwagę kierującego samochodem A. na zamiar zatrzymania go do kontroli, jednak - jak wskazali świadkowie - skutek był taki, że obwiniony widząc zamiar funkcjonariusz zaczął uciekać, czynił to przy tym w sposób zagrażający bezpieczeństwu pozostałych kierujących pojazdami przez to, że zmieniał pasy ruchu i zmuszał innych kierujących do hamowania w celu uniknięcia kolizji. Obwiniony nie zatrzymał się do kontroli nawet wtedy, gdy przez krótki czas funkcjonariusze jechali z włączonymi sygnałami bezpośrednio za nim, nadto w trakcie pościgu pomachał im ręką, ignorując działania policjantów. Świadczyli też, że obwiniony na ul. (...) przed przejściem dla pieszych nie zareagował na czerwone światło dla pojazdów i przejechał przez przejście dla pieszych, nadto że w tym czasie na tymże przejściu znajdowali się piesi, którzy na widok pędzącego pojazdu obwinionego zmuszeni zostali do cofnięcia się celu uniknięcia potrącenia.

Powyższe twierdzenia świadków Sąd uznał za całkowicie wiarygodne, są one jednoznaczne, stanowcze i logiczne. Funkcjonariusze w prosty zdecydowany sposób opisali zachowanie obwinionego, powody podjęcia decyzji o zatrzymaniu go do kontroli i dalsze zachowanie obwinionego na drodze. Zeznaniom świadków nie sposób cokolwiek zarzucić, zwłaszcza że postawa obwinionego - częściowe i pokrętne przyznanie się do zarzutów, niestawiennictwo na rozprawie - wskazuje na niechęć obwinionego do osobistej konfrontacji ze świadkami czy też z sądem, co świadczyć musi o oczywistym braku rzetelnych zarzutów wobec twierdzeń funkcjonariuszy.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, nie znajdując podstaw do ich kwestionowania.

Sąd zważył co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił sądowi w sposób nie budzący wątpliwości ustalić, iż obwiniony dopuścił się czynów, wyczerpującego znamiona wykroczeń określonych w art. 97 kw, art. 86 § 1 kw oraz art.92§2kw.

Art. 97 kw stanowi, iż karze grzywny do 3 000 złotych lub karze nagany podlega uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, a także właściciel lub posiadacz pojazdu, który wykracza przeciwko innym przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydany na jej podstawie.

Zgodnie zaś z treścią art. 86§1 kw kto na drodze publicznej, nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym podlega karze grzywny.

Z kolei art. 92§2 kw stanowi, iż kto w celu uniknięcia kontroli nie stosuje się do sygnału osoby uprawnionej do kontroli ruchu drogowego, nakazującego zatrzymanie pojazdu, podlega karze aresztu albo grzywny.

Z poczynionych ustaleń jednoznacznie wynika, iż obwiniony P. D. w dniu 21 stycznia 2016 roku około godziny 18:10 w P. na ulicy (...) na drodze publicznej, kierując pojazdem marki A. o nr rej. (...), nie stosował się do zasady określonej w art. 22 ust. 1 i 5 ustawy Prawo o ruchu drogowym, nakazującej przy zmianie pasa ruchu zachowanie szczególnej ostrożności, nadto sygnalizowanie tego manewru zawczasu i wyraźnie. Tymczasem z ustaleń poczynionych na podstawie zeznań świadków jednoznacznie wynika, iż obwiniony jechał brawurowo i w ogóle nie sygnalizował tych manewrów, co było zresztą powodem dalszych czynności funkcjonariuszy. Zatem bez wątplenia obwiniony w opisywanym zakresie popełnił wykroczenie z art. 97 kw, a więc pierwszy za zarzucanych mu czynów.

Następnie, uciekając przez pościgiem policji na ulicy (...), obwiniony nie zachował szczególnej ostrożności, dalej jechał gwałtownie, dynamicznie i zmieniał co i rusz pasy ruchu, przy czym nie ustępował pierwszeństwa przejazdu pojazdom znajdującym się na pasach ruchu, na które zamierzał wjechać, zajeżdżał innym uczestnikom ruchu drogę

zmuszając ich do gwałtownego hamowania - a takiego zachowania zabrania art. 22 ust. 1 i 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Zatem zachowanie to wskazuje jednoznacznie, iż obwiniony spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, skoro inni kierujący pojazdami musieli podejmować manewry obronne przed zagrożeniem kolizją z pojazdem obwinionego. Zatem to zachowanie i kolejny zarzut (drugi) z wniosku o ukaranie należało uznać za wykroczenie z art. 86§1 kw.

Za kolejne wykroczenie z art. 86§1 kw należało uznać zachowanie obwinionego na przejściu dla pieszych na ul. (...). Pomimo nadania sygnału czerwonego na sygnalizatorze S-1 - oznaczającego bezwzględny zakaz wjazdu za sygnalizator (§95 ust. 1 rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych), obwiniony nie zatrzymał się przed przejściem dla pieszych i przejechał przez nie, zmuszając przy tym osoby będące na tym przejściu do szybkiego cofnięcia się celem uniknięcia potrącenia. Bez wątplenia zatem obwiniony stworzył kolejne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla pieszych, zmuszając pieszych do podjęcia zachowania obronnego w celu uniknięcia realnej możliwości potrącenia na przejściu dla pieszych. Należało zatem uznać go za winnego kolejnego, trzeciego zarzutu z wniosku o ukaranie.

W ocenie Sądu zasadny jest również ostatni zarzut postawiony przez oskarżyciela publicznego - zarzut popełnienia wykroczenia z art. 92§2 kw. Otóż - jak ustalił Sąd - obwiniony widząc jadący za nim (w niektórych momentach bezpośrednio za jego pojazdem) policyjny pojazd wysyłający sygnały świetlne i sygnały dźwiękowe - nie zatrzymał się do kontroli, chociaż miał doskonałą świadomość tego, że sygnały te wysyłane były pod jego adresem i zmierzały do zatrzymania go do kontroli. Obwiniony uciekał wręcz przed pojazdem policji, lawirował między innymi uczestnikami ruchu, zmieniając gwałtownie pasy ruchu. Będąc pewnym powodzenia swej ucieczki, wręcz machał ręką ścigającym go policjantom. Okoliczności sprawy wskazują zatem, iż jego zamiarem było uniknięcie kontroli drogowej, a niepowodzenie tego zamiaru spowodowane było wyłącznie zatamowaniem ruchu na ul. (...), gdzie ostatecznie obwiniony został zatrzymany w obliczu braku możliwości dalszej ucieczki. Skoro więc funkcjonariusze Policji dla zwrócenia uwagi obwinionego na prowadzone działania pościgowe i zamiar zatrzymania go do kontroli wysyłali sygnały świetlne i dźwiękowe, ten jednak uciekał przed nimi, chociaż pojazd policji chwilami znajdował się bezpośrednio za obwinionym, uznać należało, iż spełnione zostały przez funkcjonariuszy policji warunki w zakresie zatrzymywania obwinionego do kontroli drogowej. Zgodnie z §2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie kontroli ruchu drogowego, kierującemu pojazdem winien zostać podany sygnał do zatrzymania tarczą lub ręką. Jednak zwrócić należy uwagę na §2 pkt 8, w którym ustanowiono zasadę, iż dla zwrócenia uwagi na podawane sygnały do zatrzymania funkcjonariusz policji może używać sygnałów dźwiękowych. Funkcjonariusze Policji w niniejszej sprawie w ramach działań pościgowych zwracali uwagę obwinionego na zamiar podania mu polecenia zatrzymania się - jechali za nim bezpośrednio, mieli włączone w pojeździe sygnały dźwiękowe, także świetlne. Tymczasem obwiniony je ignorował w trakcie przejazdu ulicami (...), (...) i (...). Zatem uznać należało, iż obwiniony mimo podawania w jego kierunku sygnałów dźwiękowych i świetlnych zmierzających do zatrzymania go do kontroli, do kontroli nie zatrzymał się mając na celu jej uniknięcie. Zatem popełnił obwiniony wykroczenie z art. 92§2kw.

Nie wychodząc poza zakres oskarżenia, Sąd sprecyzował opis ustalonych czynów, za które obwinionego należało ukarać, uwzględniając precyzyjne ustalenia w zakresie dokonanych przez jego naruszeń przepisów ruchu drogowego, stanowiących znamiona zarzucanych mu wykroczeń.

Za powyższe wykroczenia należało obwinionemu wymierzyć łącznie karę na podstawie przepisu najsurowszego - stosownie do art. 9§2 kw, tym zaś jest art. 92§2 kw.

W ocenie Sądu obwinionemu należało wymierzyć karę grzywny, gdyż przede wszystkim dotkliwa kara finansowa uzmysłowi obwinionemu rozmiar dokonanych naruszeń. Obwiniony był karany mandatami za wykroczenia w ruchu drogowym, jednak były to wykroczenia niezbyt rażące, Sąd nie widzi zatem konieczności sięgania po karę aresztu. Sąd uznał, iż karą adekwatną do winy, jak również karą odstraszącą innych uczestników ruchu od podobnych zachowań, będzie grzywna w kwocie 2000 zł. Wprawdzie obwiniony wskazuje, iż jest bezrobotny, jednak z pewnością w jakiś sposób zarobkować musi na swoje utrzymanie, tym bardziej, że stać go na użytkowanie auta, co nie jest rzeczą

ani darmową, ani tanią. Zdaniem Sądu obwiniony podola wymierzonej karze, a niewątpliwe jest to, że za powyższe zachowania kara musi być surowa i dolegliwa, a zachowanie obwinionego nie zasługuje nawet na minimum tolerancji.

Sąd uznał również za konieczne orzeczenie wobec obwinionego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w lądowej strefie ruchu. To rozstrzygnięcie Sąd uznał za zasadne orzec na podstawie art. 86§3 kw, do czego uprawnia art. 9§2 kw. Wprawdzie zgodnie z art. 86§3 kw orzeczenie takiego zakazu w związku z popełnieniem wykroczenia z art. 86§1 kw nie jest obligatoryjne, to jednak Sąd doszedł do przekonania, iż w sprawie niniejszej jest to celowe i konieczne. W ocenie Sądu obwiniony swoją podstawą kwestionuje podstawowe zasady ruchu drogowego, przejawia agresywną postawę w ruchu drogowym, pogardę dla porządku prawnego. Podkreślić należy, iż dwukrotnie obwiniony spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, nadto - co zasługuje na szczególne uwydatnienie - zagrożenie dla niechronionych uczestników ruchu drogowego, czyli pieszych. Pędząc przez miasto, obwiniony miał w pogardzie bezpieczeństwo innych uczestników ruchu, zatem należy obwinionego czasowo wyłączyć z grona użytkowników pojazdów, aby w przyszłości zmotywować go do jazdy rozważnej. Z tych powodów Sąd orzekł powyższy środek karny, a jego czas określił na 8 miesięcy, uznając że nie będzie to czas ponad miarę przewinień obwinionego, będzie też wystarczający do tego, by obwiniony uzmysłowił sobie konsekwencje swego postępowania na drodze i poczuł chociaż przez krótki czas (zważywszy na zaliczenie zatrzymania dokumentu prawa jazdy od dnia 21.01.2016r.) realną jego dotkliwość.

Sąd postanowił również obciążyć obwinionego kosztami postępowania, a mianowicie zryczałtowanymi wydatkami postępowania (100 zł) i opłatą (200 zł), nadto ryczałtem za badanie zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu (20 zł).